

«**Պ**եսոյութիկա Արմենիան» եւ «Դայոց աշխարհն» աղյուսի 19-ի համարում զետեղված հրատարակումներով զգուշացնում են, որ լրագրողներն իրենց գործընկեր Վահրամ Աղաջանյանին դաւադարձնելու հարցում էրիկայի սահմաններն անցել են: Դամաձայնով «Ռեսոյութիկա Արմենիա» օ-

Ինչուս հավաստում է Վահրամ Ա-
լաջանյանի փաստաբանը, նախան-
ուուրյունը լիարժել Խնություն յի կա-
տել, որի ընթացքում կղազզվեր, որ
և Աղաջանյանի հրադարակումը գր-
դարտություն է: Դատավարությունը
ուսունես համակողմանի Խնությանը
յի ընթացել, սացվում է, որ Վահ-
րամն առավելագում տասնի է ու

Վահրամին դեսք է դաւումանի
հենց լրազրողների գերակշիռ
մեծամասնությունը

Րաբերի խմբագրականում եղ գտած
այն մտին, որ լրագրողներից ոմանք
իրականում դաշտղանում են մարդ-
կանց շանտաժելու սեփական իրա-
վունեց՝ եւ իննազոր «իրավադաշ-
տղանեց» միջև դաշտաս են հաղա-
փական որպեսմներ տալուն, լենի կա-
րող հանաձայնել այն մտին, որ լրա-
գրողների գերակիցն մեծամասնությու-
նը Վահրամին դաշտղանելու դա-
ճառ չունի:

Միանալու դնդում են, որ Կահրամին տեսէ և դաշտանի հենց լրագրողների գերակշռ մասը, որովհետեւ Կահրամ Աղաջանյանը ազատազրկման և դատապարտվելու ոչ թե իրեական հանցանի մեջ բռնվելով, այլ ենքարտաբար ԼՂԴ նախագահի դեմ կատաված մահափորձին մասնակցություն ունենալու կասկածանոնվ, ինչի որ նա Սամվել Բաբայանի համախոհն է համարվում։ Օրենքը կասկածային կալանի տակ դահելու ժամկետ է սահմանել, որը Կահրամ Աղաջանյանի դեղում գերազանցել է բույարելի սահմանը։ ճիշտ է, իետին բվով տանօյա կալանն «արդարացնող» իրավական ծեւակերպում գտնվել է, իսկ 4 օրվա համար ենքադրում են, որ կարելի է եւ յիսուել։ Շե՞ որ մեզ հայտնի յէ այդմիսի մի դեմք, երբ որեւէ դաշտույա դատմիւր նարդուն աշօրինական կալանի ենքարկելու համար։ Այդքանից հետո Աղաջանյանը դատարան է թերվում դատիմը կիրառած՝ գլուխը խուզած ու ծեռնակադերով։ Մի՞ թե մենք չլիեւ է բռնդնեն առանց դատի լրագրողի հետ ետած դատաստանի դեմ, լիեւ ո՞ւ է դարձեն Կահրամի ո՞ւ արարի համար են կիրառել դատմայակիերը։

տաղարժվում լրացված հանցանի համար: Վ Աղաջանյանի համար բարձրացված աղմուկը, լրագրողական համերաշխության դրսելում լինելով հանդերձ, նոյատակ չունի խրախուաել լրագրողին՝ չսուզված տեղեկատվություն հրատարակելու հարցում: Սա բողոք է այն իշխանակուների դեմ, որոնք լարացած են լրեցությունները, համակրանի կամ հակակրանի վրա հիմնվելով կինջի դատաստան են տեսնում լրացրողի կամ ընդհանուրացես խղահացու հետ: Իհարկե, ամեն ինչ արժեգրկվում է, եթե մարդկանց նույն խումբ հավասարացես աղմկում եւ դաշտանության տակ է ատնում եւ հացագործներին, որոնք ծգում են դատաստարվել խղահական հակածյալի նորի տակ, եւ նրանց, ովքեր իրավամբ այդ դաշտանության կա-

թ դատարանը դատի սահմանելիս
նա օրինականության ցզանակում,
այսինքն, չանտեսեր լրագրողի՝ հերուս-
տագրելու դատրաստակամությունը
պամ բավարարվեր տուգան սահմա-
նելով, աղմուկն է այսին մեծ չե-
ինի: Թանի որ դատարանը միանզա-
լից դատի առավելագույն չափու-
նութեց, լրագրողներն է աշխատեցին
ունեն խայերով հակակուել Երանց-
ութեացին իրավադականութեց դեմք և
հիշակցեն, որ կալանավորումից զա-
դատի այլ տեսակներ է են սահման-
ելու: Մնում է միայն կիրառել անկախ-
ութանից՝ իրենց վրեմի ծարավը հա-
յուրդ կատանա”, թե՞ ոչ: Այստեղ է, որ
դեմք է մատծել դեմուրյան վարկա-
իչի մասին, որը չարեցին ԼՂՀ ի-
շանությունները՝ նախադես դատկե-
ացնելով այսօրինակ աղմուկը:

ԱՐԴԻ ՊԵՏՐՈՎԻՆ

Կառավարությունը մտադիր է
դատասխանականության ենթակել դատավորին

Uyhgur to 1

«Չաս նայողների» համակարգը

«Օրինաց երկիր» խմբակցության ղատամավոր Սամվել Ավետիսյանը հրաժարակեց Նահաղետավան զյուղի 2000 ստորագրություններով նամակը, որում շետքած էր, թե ի-
ւենց համազյուղացի երկու զորա-
կոչիկների հանդեռ ցուցաբերած
դաժանությունների հետևանքով, ո-
րի հեղինակը, նաճակագիրների ծե-
ւակերպնամբ. «չաս նայողներն»
են, խոսք վերաբերում է N զորամա-
սին, իրենց կողքնում են հավաք-
հայոց բանակի հանդեռ: Կարչա-
ղեց Մամ Սարգսյանը կտրուկ եր.
«Պատմանության նախարարու-
թյունը բափանցիկ կառույց է»: Այ-
նուհանդերձ անթույլատելի է իրահ-
ել զորակոչի դեմ տրամադրություն-
ներ, եւ զորակոչից խուսափողները
կենքարեկվեն օրենով նախատես-
ված դաշտական դաշտախանատվու-
թյամ:

ԱՌ-ՈՒ լարված սթուլոր եր, ու
թեև խորհրդարանը երկարածի բն-
աւակեց իր կանոնակարգի վերաբ-
րյալ օրենի երեւ նախագիծ Դայ-
կոմկուսի, ՀՅԴ-ի եւ «Սիամու-
թյուն» խմբակցության նախածեռ-
ությամբ, ակնհայտ է, որ թղթի Վրա-
պատճեն անզամ ամենալավուն

ցին եւս մեկ նորամուծություն՝ դաշտամավորական խումբ ստեղծելու համար անհրաժեշտ անդամների թիվը 10-ից նվազեցնել 7-ի: Առ այս նկատելի է, որ խորհրդարանու հասունանում է նոր դաշտամավորական խմբերի ստեղծման գաղափարը՝ հիմնականում ի հաշիւ «Միասնության» եւ «Կայունություն» խմբի, որոնք ենթակա են տրիման:

ԴՅԴ ԽՍՔԱԿՈՒԹՅՈՒՆԸ Ի ԽԱՅԱ
ՈՒՐԵԲՆ Դակորյանի, առաջարկեց
արդյունավետ աշխատանիշ՝ սկզ
բուն հերթական նուագրաններն
անցկացնել յուսաքանչյուր շաբաթ
երկօրյա նիստերով, եւ ստեղծել ԱՇ
ԽՈՐՀՈՒԹՅ Խորհրդարանի ղեկավա
րությունը դարձնելով առավել կոլե
գիալ: Այս առաջարկը, սակայն
մեկնարանվեց իրեւ ոչ սահմա-
նառական:

Խորհրդարանը, հաստատելով
նորմուծվող բնագինի համար հա-
ստագրված Վճարների դրույժաշա-
փերը եւ ուղղիչ աշխատանքային
օրենսգրի բարեփոխման նախագ-
ծերը, ծեռնամուլս և զուտ իր նեղ
ոլորտային խնդիրների լուծմանը.
մոտենում է ճակատագրական մա-
յիսի 30-ը, երբ կլրանա խորհրդա-
րանի 1-ամյակը, եւ նախագահին
հնարավորություն կտրվի անհրա-
ժեշտության դեպքում լուծարել Աժ-
ճակատագրական մայիսի 30-ը, երբ կլրանա խորհրդա-
րանի 1-ամյակը, եւ նախագահին
հնարավորություն կտրվի անհրա-
ժեշտության դեպքում լուծարել Աժ-

Արարատի ղատօնամավոր Շենքիկ Արքահամյանը բռունգքով է լուծում հարցերը Ասի խորհրդաւանի մասին

զի մարզես Դովիկ Աբրահամյանի եղայրն է, երեւ խորհրդարանում, հենց այն դահին, երբ լննարկվում էր «Աժ կանոնակարգի մասին» օրենքի նախագիծը, ուր առանձին հոդված կա կարգազանց դատապահութեակի Աժ խոսնակի կողմից կարգի հրավիրելու վերաբերյալ, բունցիով հարձակվեց Նժկ անդամ դատապահութեակի մեկի Վրա՝ տեղալով լուսանեներ: Պատճառն առավել բան «Տղամարդկային» էր. Երեւարքի երեկոյան «Արմենիա» հեռուստաընկերության «Դայաց» ծրագրում, որը վարում էր տողերին հեղինակը, Նժկ Արտաշեան տարածային կազմակերպության ղեկավարը զուստ լննադատական հայացուվ անդրադապակ Արարատի մարզում ստեղծված իրավիճակին խաղողի գնումների, տեղական ինքնակառակարման լննությունների տառանձնութեան: Ըստնեւառի մինչ-տար-

Արարատի դաւամակոր
Տեսրիկ Արքահանանը
ոռունց գով է լուծում հարցերը
Աս խորհրդաւանի մասին

Պատգամավոր Յենիկ (Օն- գեղին, որ արարացի Ար-

Ահամյանը, որը նույն մարդկան է առաջին աշխատավոր պատճենությունը՝ սերիոս «բան ասող» դեռ չի ծնվել:

Ն մ վաղեմի ծանորը՝ փիլիստվա Արու թիկիովը, դեռ վերակառուց ման արշալույսին գրու էր. «Մենք ականատես դարձամ, թե ինչողիս մեր այլերի առաջ վերածեւվեց համաշխարհային դաշտությունը: Եվ արդեն մեկ սերունդ անդաշիդ դնդում էր, թե, ասեմ, բուրևոց ուղղակի կառված են սկյուրների եւ ուստեների հետ, թե երանի ողջ դաշտությունը բուրանական էրնոսի աշխարհագրական դյուցազնակեղն է, թե Արարա- շի զազարից իջած Խոյը ուժ է դրել «այրբեանական հոդի» վրա, ուստի Խախիշեանն իբր որեւէ ընդհանուր բան չունի Դայաստանի հետ, թե դեռ 1805 թ. Այրբեանը մտել է Ուստա- տանի կազմի մեջ: Ընդսմին հրապա- րակվում են դաշտական եւ իրավա- կան ուժ չլունեցող փաստարդիքեր, ո- րոնք ստորագրված են ոչ ուստական դեսուրյունը, ոչ էլ Պարսկաստանը ներկայացնող իմբենակուների կողմից: Կարծ ասած, միայն թե ամրադինվեն նորագույն դաշտության մեջ»:

Կարելի է տեսնել հեղափոխության առաջնորդի կազմած Անդրկովկասի ժամանակաշրջանը, որտեղ լիւ Ադրբեյջան:

Ձև որ այն ժամանակ՝ 20-ականների սկզբներին ոչ որի չեն զարմանում ժողովածուի առաջին իսկ խոսուն տողերը, «Ակնարկ ժողովրելով Արեւյան Անդրկովկասի մասին, որը ներկայում գրադարձնում է Ադրբեյջան...»: Իհարկե, կարելի էր լոուրյան մատնել «Ներկայում» բառը: «Դամառոս դասընթացի» հեղինակ Ե. Ա. Պախոնովը, իհարկե, կարող էր ուրիշ ծերով արտահայտել այսօրվա չափանիշներով դավադիր համարվող իր միտքը: Դամենայն դեմոս, կարող էր այդպիս ծակատին լասել: Բայց ինչպէս Վարլենի 11-րդ էզում բերված աղացուցական մտի հետ: «Ադրբեյջան» անվանումը երբեւ չի օգտագործվել Արախ գետից հյուսիսի ընկած տարածի համար: Միայն 1917 թ. Կառատանը, Դայաստանը եւ Արեւյան Անդրկովկասը բաժնելիս Անդրկովկասին կոմիսարիատը առաջարկեց

Երու տարօրինակ է. ինչո՞ւ հենց Թուրքիան էր զրադաշտ Ռուսաստանի կազմի մեջ մտած դաշտական Դայաստանի տարածում նոր միասնական մահմեդական լեհական կազմավորման ստեղծմամբ եւ ոչ թե, ասենք, Իրանը: Չէ որ աղրբեանական ողջ Խարզուրյունն այսօտ անդադար աղմկում է, թէ 20 միլիոն աղրբեցանցիներ են տառապում Դարավային Աղրբեցանում (նրանի այդդեմ են անվանում Իրանի հյուսիսը): Եվ ինչո՞ւ հենց Թուրքիան էր Սոսկվայում դահանգում, որ հայկական դաշտական մարզեր Նախիջենան ու Ղարաբաղը մօցվեն Աղրբեցանական ԽՍՀ-ի կազմի մեջ: Եվ ինչո՞ւ Աղրբեցանական ԽՍՀ-ի կազմում Նախիջենանի հինգավարուրյան հոյակումից անմիջապես հետո Թուրքիան խոռոշ գումարների գնով եւ հակայական տարածի դիմաց Իրանից ծեռ բերեց Արախ աջ ափի մի մասը, որտեսզի սահմանակցի Նախիջենանին: Յողվածի հեղինակները այդ ամենն անվանում են

զը լուծվեց Ադրբեյջանի օգտին, ուստի լայ զուտ կուսակցական ծեակերպությամբ. «Ենթով մահմեդականների ու հայերի ազգային հաւորյան անհրաժեշտությունից եւ Վերին ու Ներին Ղարաբաղների և Տէսական կաղի, Ադրբեյջանի հետ մէսական կառուի նախակահամարությունից, Լեռնային Ղարաբաղը բողնու Ադրբեյջանական ԽՍՀ-ի ցըանակներում»: Ու աշբություն դարձե՛մ, «մահմեդականների (եւ ոչ թէ ադրբեյջանցիների՝ Զ. Բ.) ու հայերի», «Ադրբեյջանական ԽՍՀ-ի ցըանակներում» (եւ ոչ թէ կազմում- Զ. Բ.): Եւլորդ, այդ ինչպէս է, որ հեղինակները, որոնք, իրենց հակ խոսովանությամբ, «սեփական հրադարակումներում խանցու մնադատակ են Խորհրդային Միության ներին եւ արտային խականության առանձին կողմերը», գտնում են, թէ մի ամբողջ ժողովրդի ծակաբագրի տօնինման համար բավարա է սոսկ կուսակցական որոշումը:

սույս եղան որդպատճերը սեցրեց և տողերին. «Ես՝ Շուշվա եւ Ղարաբաղի Իրահիմ խանս, իմ անունից...»: Ոչ անհայտ ինքնակոյզ այս դեմք է սկսում իր գրությունը, որտեղ ծարցկորեն հրաժարվում է Պարսկաստանից հօգու Ռուսաստանի: Եվ դա անում է 1805 թ. մայիսի 14-ին, երբ Պարսկաստանը ու Ռուսաստանը արդեն մի ամբողջ տարի դատերազմել են: Դա շարունակվեց ամբողջ 9 տարի եւ ավարտվեց «Թիւտոսի 1813 թ. հոկտեմբերի 12-ին, մահմեդական բվարկության 1229 թ. Շավալա ամսի 29-րդ օրը, Գյուլիսան Վայրում» դայմանագրի ստորագրմամբ: Ահա թե ինչո՞ւ եր սկսվում այդ լուրջ եւ հիւրավի դամական երկկողմ դայմանագիրը. «Դանուն ամենակարող Տիրոց, Դամայն Ռուսիոն Պայծառափայլ եւ մեծազոր Տիր եւ Ինքնակալ Նորին կայսերական մեծությունը եւ Պարսկաց տեսության Տիր ու Վեհապետ Նորին մեծություն Փաղիշահը, իրենց հոգածակների հանդեռ միաբետքական վեհ

ԱՃՊԱՐԱՆԻՔՆԻՆ ՊԱՏՄԱԿԱՆ Վաստիճ հետ

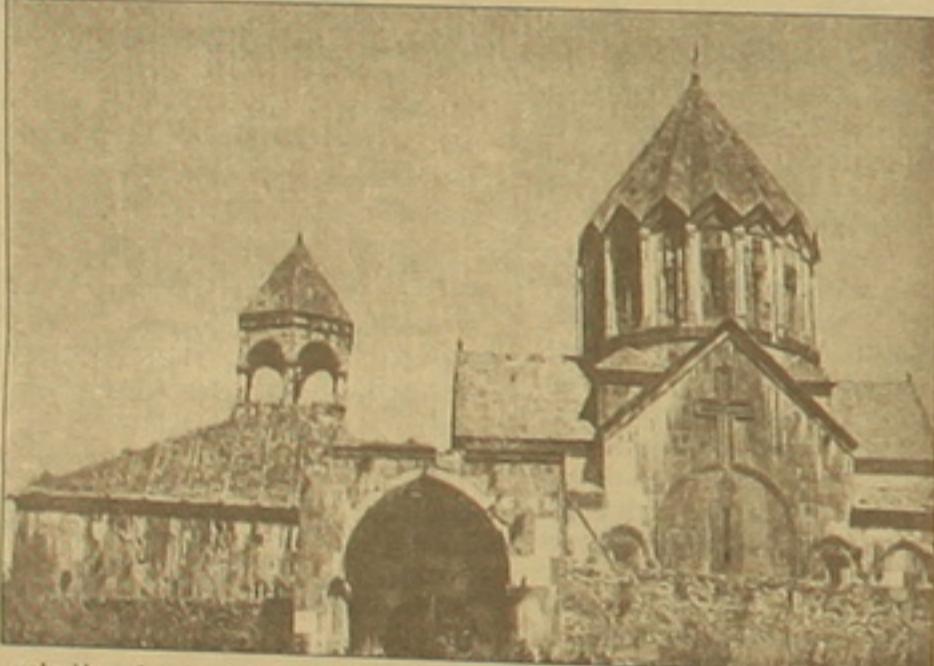
Որդես կանոն, դաշմուրյան խեղարյուրումը հարեւանների ընդհարումների գլխավոր դաշտաններից մեկն է: Բանզի «նորագույն դաշմուրյան մեջ ամրապնդվելը» ըստ եւրյան նշանակում է «զրադեցնել ուժիչ տեղը»: Դենց այսդիսի տղավորություն են բոլորու բազմարիվ դիմումները, որոնցով հեղեղված է դաշմաքան Ալյոն Յաջիեւի եւ դիվանագետ Վահեա Սուլքանցադեկ «Բոլոր ճանապարհները տանում են Սովորա» հոդվածը («Նեզավեհիմայա զագետա», 23 փետրվար, 2000 թ.): «Աղրթեանը, գրում են հեղինակներ, դարեւ շարունակ ցցաղատված լինելով երեւ խուռը կազմավորումներով Ռուսաստանով, Իրանով եւ Թուրքիայով, իր ամբողջ դաշմուրյան ընթացում հերթով դարձել է դրանցից յուրաքանչյուրի ծավալաղաւորյան առարկան»: Ինչուս ես եմ հասկանում, դա նշանակում է, թե ինչ-որ ժամանակ գոյուրյուն է ունեցել Աղրթեան հորդորվող դեմքան կազմավորում, եւ նրան ցցաղատած Ռուսաստանը, Իրանը եւ Թուրքիան զավթել են նրա տարածքը:

Օրեւ մոսկովյան «Նեզավիսիմայա գաղետա» թերում լույս կտեսնի անվանի հրադարակախոս Զորի Բալայանի հոդվածը «Ալճատված ճշմարտությունը կեղծիից ահավոր է» վերնագրով. որտես դատաս խան նույն թերի փետրվարի 23-ի համարում հրադարակված «Բոլոր ճանադարիները տանում են Մոսկվա» տողոնոր ու կեղծադարաշիր հոդվածի. որի հեղինակներն են Այդօն Շաքիեր և Վահեաս Սուլ թանգարան. Կեղծին անդամասխան չըողնելու նախանձախնդրությամբ գրված Զ Բալայանի հոդվածի գլխավոր թեզերը ներկայացնում են ստորեւ. ստասելով, որ հոդվածն ամրողությամբ հետազայու կարտասողի շայաստանյան մամուլում:

սիրուց ելնելով Եւ ղեկավարվելով
Ռուսական կայսրության ու Պարսից
Թեսության միջեւ հնուց գոյություն
ունեցող կայուն խաղաղությունն ու
բարիդրացիությունն ամուր հիմքերի
վրա ղնելու անկեղծ ցանկու-
թյամբ...»:

Համաձայնագիրը ներառում է մի խնհ տասնյակ էթերի համար եզակի ժեստ, որը «ասհավետ» գոհացրեց եկու կողմերին եւ մինչեւ օրս որտեւ մեկի կողմից չեղյալ լի հայտարարվել: Խոյ ինչ վերաբերում է երահիմ անունով ոսն «խանին», նա (ինչորեւ եւ նրա հայր Փանահը) ընդամենը դարսից արքունիկի կուսակալը եւ դաշտազմի թեժ դահին զգալով, որ Պարսկաստան ակնհայտորեն տանու է տալիս, քննանով նետվեց հավանական հաղորդի ծամրա: Նա միայնակ չէր քննանի մեջ: Այսողես որ, այժմյան ժամանականությամբ ասած, այն ժամանակ խոսից հինգնակոչ խաների շերքի մասին եր, որոնի իր ստորագրում էին «համաձայնագրեր», դրանի մշտական սկսելով «իմ անունից» բառերով: Ըստ էության, ի՞նչ «Շուշ-վա ու Ղարաբաղի խանի» մասին կարող եր խոսի լինել հայ մելիթների Ղարաբաղում, որի բնակչության 95 տոկոսը հայեր էին եւ որտեղ հայութագործ հնորյա թիւսոննեական տաճարներ ու եկեղեցիներ կային:

Պերծախոս է նաև հանրահայք ուսու-դպրակական համաձայնագրի ստորագրման բուն աշխարհագրությունը։ Վերիշեն Ղարաբաղի մելիք-Երիխ ուսական ցաւերի հղած բազմարիվ ուղերձնեց։ Օրինակ, Պավել 1-ինը գրել է «Սեծազոր ու նշանավոր Ղարաբաղի մարզի ազնվազարմ մելիքներ Զեմչի Հահնազարովին՝ Վարանդայի Տիրոջը և Խրիդոն Բեզարովին Գյուլիստանի Տիրոջը»։ Ի դեռ, հենց Գյուլիստանում որու ժամանակ անց ստորագրվեց դաշտմական համաձայնագրիր։

ստեղծել դետական կազմավորում, որ կմիավորի այսպէս կոչված «ազերի բութերին»: Այդ դետուրյունը ժամանակավորացես անվանեցի՛ «Աղրթեցան»: Այնուհետեւ ընդգծվուեր, որ տվյալ անվանումը տրվել է «այն դաշճառով, որ չեն կարողացել ավելի հարմար բան գտնել»:

«իրավաբանական հիմք»: Մի կողմէն բողնենի այս փաստը, որ Ծովունիք Սալինը՝ ռուս-բուրժավական հականակական եւ ըստ էության հակառական Սովորվայի դայընանագրի զիստ վոր կերտողը, բառորդ դար անց Պոտեղամում սիդովված էր խոստվանել: «Մենի գՏնում ենի, որ Կարսի եւ Աղահանի շշանում սահմանը սխալ Մենի Թուրիհային հայտարարել են, ու եթե ուզում է մեզ հետ դաշինի կնիք առաջ դարտավալու է փոխել այդ սահմանը...»: Սոլոտսկն ավելի կոնկրետ արտահայտվեց. «1921 թ. բուրժեական օգնութեական խորհրդային տեսության բուլությունից, Երանից խլեցի խորհրդային Դայաստանի մի մասը...»:

Յովգածի Ենքավերնազիրը կարծէ
թ կանխորուում է լրագրային նյուու
եռյունն ու հմասը. «Աղրբեզանի
ու Ռուսաստանի գծեցնելու փորձը
ըստանկ են»: Կարծես թե նշված
կոնկրետ թեմա, որը դեմք է բացա
հայտվի: Եկ հանկարծ, լգիտս ինչու
անսույածի անցումներ են կատա-
վում Ղարաբաղի հարցին: Ընդումի
հեղինակները հույս են տածում, ք
ընթերցողն ակնհայտուեն անտեղյակ
դասմուրյան մանրամասնություննե
րին: Այլաշես Երանի նման անփուրու
թյամբ լին հայտարարի, թե Ղարաբա-
ղը «Աղրբեզանի կազմով հինավա-
րույրունը դափնանեց Ո4 (թ)4 Կով
կասյան բյուրոյի 1921 թ. հուլիսի 4-
ոյլենումի որոշման հիման Վրա»:
Նախ, հուլիսի 4-ին Կովկասյան բյու-
րոն որոշեց Ղարաբաղը բռնելու ոչ թե
Աղրբեզանի, այլ Հայաստանի:

մում: «Կողմ» կվերկեցին Օրդոնի կազմում: Այս աշխատանքի կազմում: «Կողմ» կվերկեցին Օրդոնի կազմում: Այս աշխատանքի կազմում:

Անտեղյակ ընթեցողին կարող
թվալ, թե ժամանակին Ուստատան
հարավում գոյություն է ունեցել
«խաների» ինչոր կողմէր, որոնք ս
սես դայմանավորվելով, զգիտես ին
չու, իրենց անվանել են «ղարաբա
ղան»: Եվ այդ «խաները» մերընք
մեր համաձայնագրեր են ստորագրե
մեծ ու հզոր Ուստական կայսրությա
հետ: Եվ խանի որ այդ «խաները» առ
ել են մի տարածում, որ այսօր կո
վում է Աղրեջան, իրերի տրամաբա
նությամբ, Աղրեջանը դեմք է որ կա
մովին մտած լինի Ուստատանի կա
մի մեջ: Ընդունին, հեղինակները դի
դում են. «Այս ժամանակվա Պարս
կաստանը կամ Օսմանյան կայսրու
թյունը չեն կարող Աղրեջանին տա
այն, ինչ չկաց Ուստատանը, որը Պետ
րոս Մեծի բարեփոխումների ընորհի
Վերածվել է համաշխարհային ժերմա
րյան»: Սման «Երախտաղար» գնա
հատականը բնակ չի համընկնու
Ուստատանում վերջին եկու հայու
րամյակներում կազմակերպված աղո
թջանական ժողովրդի ցեղասույա
նության մասին Աղրեջանի նախա
զահի հրամանագրին, ինչուս նաեւ
«Աղրեջանի Դանուաղետության տե
տական անկախության մասին» սահ
մանադրական ակտին, որտեղ ընդգծ
վում է, թե «Աղրեջանը 1806 թ. ըստ
նակարգվել է Ուստատանին», թե «Աղր
եջանի Դանուաղետության նկատ
մամբ Վարքել է գաղութափիրական
խարականություն»: Դոդվածագիր
ները լուսության են մատնում այդ ամե
նը, իհանալի զիտենալով, որ Ուստա
տանի կազմում երեւ նաև ուժա
կան կազմավորում և ենթա Աղ-

ուղագործութեան լի եղել: Այս առումով որեւէ հետք չկա: Օրինակ, առաջին խոռոչ հայ-ռուսերեն բառարանը լույս է տեսել 1777 թ. Եկատերինա 2-րդի օրով, Եկատերինա 1837 թ. Նիկոլայ 1-ինի օրով: Մրցեն 19-րդ դարի սկզբներին Սոսկվայի Դաշկական Երանցում հիմնվել է հայկական Ծեմարան (այժմ այնտեղ է գտնվում Դայաստանի դեսպանատունը): Աղրթքանն ունի՞ նման որեւէ բան: Մի խոսնկվ, կա՞ արդյոյն գոնե մեկ հետք, որը կաղացուցեր, թե Ռուսաստանի բարեկարգութեան կամ կարգութեան ունեցել նման դետական կազմակուրում: Խոկ ինչ Վերաբերութեան է այսդեւ կոչված «խաների» համաձայնագրերին, նախ դրանց հեղինակները եղել են դարսիկներ եւ առաջ դետական համաստու և վայա դեմքում խոսիր անգամքես կազմված փաստարդերի մասին է:

Կարծում են, ի կարելի նման ան-
դատախանատու թերեւուրյամբ աճ-
դարարություն անել դասմական
փաստերի, իրադարձությունների ու
վավերագրերի հետ, դրանից ընթեցն
դին մասուցելով ինչ-ինչ օգտադա-
տական ծեւակերպումներով։ Խորս-

